

Sygn. akt III KK 340/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 września 2017 r.,
w sprawie **P.Z.**,
skazanego z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.,
z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt XIII Ka(...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w M.,
z dnia 11 października 2016 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 11 października 2016 r., sygn. akt II K (...), P.Z. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt XIII Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego P.Z., zmienił wyrok

Sądu Rejonowego w M. w ten sposób, że jako podstawę skazania wskazał art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego P.Z., podnosząc zarzuty obrazy prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w M. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego P.Z. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że obrońca skazanego podjął w kasacji kolejną próbę zakwestionowania ustalenia, że posiadana przez P.Z. ilość substancji psychotropowej była ilością znaczną. W tym zakresie obrońca – całkowicie nie trafnie – sformułował zarzut obrazy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, albowiem P.Z. został przecież uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i to prawdopodobnie o obrazę tych przepisów idzie obrońcy w kasacji. Niezależnie od powyższego tego rodzaju zarzut nie jest zasadny. Penalizując tzw. przestępstwa narkotykowe, ustawodawca zróżnicował zagrożenie karne od ilości środków, do których odnosiło się dane zachowanie, gdyż niewątpliwie jest to główny element determinujący abstrakcyjny poziom społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów. Odnosząc się do ilości tych środków ustawodawca posłużył się kryterium nieostrym, które wymaga każdorazowej oceny dokonywanej *in concreto* przez sąd orzekający. W orzecznictwie wypracowano natomiast reguły wykładni omawianego pojęcia i wynika z nich, że kryterium decydującym o uznaniu ilości za znaczną jest ilość porcji konsumpcyjnych, jakie mogą być uzyskane z danej substancji (*zob. np. wyrok SA w Krakowie z 30 maja 2007 r., II AKa 85/07, KZS 2007, Nr 6, poz. 50*;

postanowienie SN z 23 maja 2017 r., IV KK 19/17, LEX nr 2254800). Jednocześnie w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r. (*I KZP 10/09, OSNKW 2009, Nr 10, poz. 84*) zajęto stanowisko, że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy, a pogląd wyrażony na s. 6-7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. wpisuje się w tę utrwaloną praktykę. Odwołując się natomiast ponownie do orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazać należy, że „jeśli nawet w orzecznictwie sądów powszechnych znaleźć można rozstrzygnięcia, w których przyjęto bardziej liberalne rozumienie omawianego znamienia, to jest to zjawisko naturalne w systemie prawa stanowionego, w którym nie występuje formalne związanie sądów wykładnią prawa przyjętego we wcześniej zapadłych orzeczeniach, nawet instancji wyższych. Nie można jednak traktować tego rodzaju sytuacji jako naruszenia prawa materialnego” (*zob. postanowienie SN z 23 maja 2017 r., IV KK 19/17*).

Jeżeli chodzi o drugi z zarzutów kasacji, tj. naruszenia art. 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., to niewątpliwie zarzut ten również odnosi się do kwestii ilości ujawnionej u P.Z. substancji psychotropowej. W apelacji obrońca złożył bowiem wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego toksykologa celem ustalenia, jaka ilość zatrzymanej substancji w postaci 1978 tabletek MDMA stanowi dawkę zdolną wywołać u człowieka inny niż medyczny skutek (wystarcza do jednorazowego odurzenia jednej osoby). Wniosek ten został oddalony na rozprawie w dniu 30 stycznia 2017 r. (*k. 506*), zaś na s. 6-7 uzasadnienia wyroku Sąd odwoławczy trafnie wskazał, że podnoszona przez obrońcę kwestia została już wyjaśniona w znajdującej się w aktach sprawy opinii z zakresu badań chemicznych, wykonanej w Laboratorium Kryminalistycznym KWP w G.. Z opinii tej wynika bowiem, że jedna tabletkę zawierająca MDMA może stanowić jedną porcję handlową narkotyku (tzw. działkę), co z kolei prowadzi do wniosku że 1978 tabletek posiadanych przez P.Z. było wystarczające do odurzenia się przynajmniej 1978 osób, a tym samym ilość ta niewątpliwie odpowiada znamieniu „znacznej ilości”,

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.